

Et flertal inden for flertallet (Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) kan støtte lovforslaget med de af socialministeren stillede ændringsforslag, som sikrer børn og unge en åben, anonym rådgivning, hvor børn og unge ikke kan afvises, og giver børn ret til at blive inddraget og hørt, når de er under 12 år.

Flertallet finder det af afgørende betydning, at børns og unges meninger og ønsker om deres eget liv indgår med vægt i sagsbehandling og beslutninger.

Flertallet finder det ligeledes vigtigt, at brev- og telefonkontrolbestemmelserne er klargjort og indsnævret til konkret angivne personer eller grupper af personer, og at barnet er bekendt med, at der i forhold til disse foretages brev- og telefonkontrol.

Endvidere finder flertallet det betydningsfuldt, at følgende er præciseret:

- barnets ret til at vælge bisidder, der kan støtte barnet eller den unge,
- at psykiatrilovens bestemmelser skal overholdes i forbindelse med tvangsundersøgelser,
- børns muligheder for at sende breve og postkort samt have kontakt med andre pårørende,
- behovet for en høj prioritering af efteruddannelse for den gruppe af medarbejdere, som arbejder med børn og unge-området og
- at sagsbehandlere skal have førstehåndskendskab til børn og unge, før de udtaler sig, således at børn og unge ikke kun optræder som papirsager.

Flertallet ønsker yderligere at tilkendegive, at alderen 15 år som den alder, hvor barnet eller den unge får partsstatus, er for høj. Det har imidlertid ikke været politisk muligt at få nedsat alderen, hvilket flertallet beklager, men tager til efterretning.

Flertallet ønsker at tilkendegive, at der med dette lovforslag er skabt et bedre retsgrundlag for børn, unge og forældre, der har tunge sociale og menneskelige problemer, som involverer de offentlige myndigheder. Der er både tale om en retsbeskyttelse for familierne som helhed over for myndighederne og en retssikkerhed for børn og unge som selvstændige individer i familierne. Det betyder, at der i langt højere grad end hidtil skal lægges vægt på, hvad

der er barnets eller den unges tarv og interesse, selv om dette er i modstrid med forældrenes.

Flertallet understreger, at der med lovforslaget lægges vægt på en systematisk og kontinuerlig sagsbehandling i forbindelse med anbringelser af børn og unge uden samtykke og der sikres en bedre og mere klarlagt adskillelse mellem sagsbehandling og de vanskelige beslutninger, som medfører adskillelse af børn og forældre.

Under forhandlingerne har ministeren tilsluttet sig behovet for yderligere vurderinger og analyser af juridiske, økonomiske og pædagogiske forhold på opholdssteder for over 4 personer, hvilket flertallet derfor vil arbejde videre med.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men vil stemme for de under nr. 2, 8, 9, 10, 12, 14, 16, 17, 18 og 20 stillede ændringsforslag og bemærker i øvrigt:

For Fremskridtspartiet er det helt centralt, at man ved lovgivning på dette svære lovgivningsmæssige område tager udgangspunkt i, at børn er forældrenes og ikke det offentliges.

Alene af den grund kan mindretallet ikke tilslutte sig lovforslaget, som i uhyggelig grad koncentrerer sig om det offentliges muligheder for tvangsfjernelser.

Lovforslaget er ganske vist blevet strammet op efter massivt pres, men det er ikke tilstrækkeligt til, at mindretallet kan støtte det.

Et andet væsentligt argument for mindretallet er, at det ønsker spørgsmål om tvangsfjernelse afgjort ved domstolene. Sagen er, at myndighederne frihedsberøver et menneske. En sådan handling skal afgøres af domstolene, hvor der er partsrettigheder i et helt anderledes retssikkert omfang end hos kommunen.

Fremskridtspartiet og Centrum-Demokraterne har stillet nogle ændringsforslag for at fjerne de værste ting i lovforslaget i et håb om at gøre dette så lidt skadeligt som muligt, men kan allerede nu forudse, at ændringsforslagene ikke vil kunne samle et flertal.

Hele afsnittet om telefon- og brevkontrol skal simpelt hen helt udgå af lovforslaget, da det er urimeligt, at man på dette område kan have strengere regler og mere statsmagt, end retsplejeloven giver mulighed for.